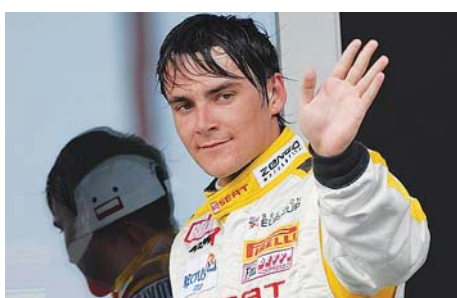

Bocsánatot kér, amiért egyperces késéssel érkezik a találkozónkra, de nehezen verekedte át magát a városban. Szentlőrincről jött most Pécsre, ugyanis lejárt a jogsija, s ott készítette el az újat. Mert túraautó-világ bajnokság ide vagy oda, egy makaói futamgyőztes sem vezethet közútjainkon forgalmi engedély nélkül. Michelisz Norbertről szólván, a szakemberek nem fukarkodnak a jelzőkkel. Sporttörténelmet írt – mondják a 28 éves himesházi fiatalemberről, aki 2006-ban kezdett versenyezni, két évvel később már külföldön izzasztotta vetélytársait, tavaly óta pedig a túraautó-világ bajnokságban szerepel.

Kiváltságosnak és szerencsésnek érzem magam

Még a betűvetést tanulta, amikor autószerelő nagybátyja egy gokartot épített neki. Mert a fiúról hamar kiderült: rajong az autókért, sőt, a versenyzésért is. Kedves rokona ugyanis ralicrossban és gyorsasági szakágban egyaránt nyomta a gázt, s kis szurkolóját gyakran magával vitte a versenyekre. Azt gondolhatnánk, Michelisz Norbertnek egyenes útja vezetett az autósport berkeibe. Pedig nem.

– Az autóversenyzés technikai sport, a tehetség csak szükséges alap, de igazából az anyagiak döntenek el, hogy valaki be tud ülni egy versenyautóba vagy sem – mondja. – Ami lehetőségeink ezt nem engedték meg. Így a tanulásra koncentráltam, ám amikor számítógémem lett, hamar rátaláltam az autóversenyes szimulátor-programokra, melyeket egyébként edzésre használnak. Én is gyakoroltam, néhányan rendre megmérkőztünk egymás ellen. Amikor már elég jól ment, egy barátom beajánlott a versenycsaphoz, hogy próbáljanak ki „élesben” is. Húsz éves voltam akkor, így hát elég későn kezdődött a sportpályafutásom.

– Egy szimulátor-program ennyire felkészít az igazi autóversenyzésre?

– Vezetni nem tanít meg, de na-

gyon sokat segít. Attól, hogy valaki a számítógépen jó, még nem biztos, hogy a pályán is az. A vezetéshez érzék kell, s az vagy megvan az emberben, vagy nincs. Ám ha lehetőséghez sem jut, hogy ezt kipróbálja, biztosan nem lesz belőle versenyző soha.

– Milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie egy jó autóversenyzőnek?

– Nehéz megragadni. Az biztos, hogy más sportágakhoz hasonlóan itt is elengedhetetlen a kitartás, a szorgalom és az odaadás. Szerencse azért kell, hogy helyzetbe hozhassa magát az ember. Az anyagiakat már említettük. És még valami: intelligensnek kell lenni, mert nagyon sok olyan versenyszituáció adódik, amit az ember csak rutinnal tud kezelni. Ha elég higgadt az adott pillanatban.

– S a fizikai állóképesség?

– Alapvető. Én nem úszni vagy futni járok, s a konditeremben sem

emelem a súlyokat. Tavaly óta személyi edzővel dolgozom, heti 2-3 alkalommal végzünk speciális gyakorlatokat, melyek célja az egyensúlyérzék, a reakcióidő és az erőnlét javítása. A fő segédeszköz ehhez a labda. Érdekes és élvezetes edzés mód, s egyértelműen hatásos. Nálunk a futamok 25-30 percesek, így a fizikai igénybevétel sem akkora, mint egy Forma 1-es autóban, mégis, átlagosan másfél kiló lemegy. A versenyfelszerelése olyan, hogy fagypontra körüli hőmérsékleten sem fázom benne, de miután a BMW-ben nincs szellőzés, 50-55 fokban ülök.

– Melyik a kedvenc versenypályája?

– Első világbajnoki futamgyőzelmemet tavaly év végén Makaón arattam, azon a szűk, technikás városi pályán, amelyről azt mondják, olyan, mint a Forma 1-nek Monaco.

Óriási élmény volt ott nyernem, talán ezért is vált az egyik kedvenc helyszínemmé. Ráadásul a szakmabeliek szerint aki ott nyer, bárhol nyerhet. Izgalmas verseny volt, a legszebb emlékeim között őrzöm. Ahogy a hungaroringi futamot is, amelyről hetek múltán is újabb és újabb emlékek törnek elő bennem, s már az említésére is borsószik a bőröm! Sosem fogom elfelejteni azt a boldogságot, hogy dobogóra állhattam a magyar közönség előtt. Sok tízezer ember jött ki Mogyoródra a kedvemért, szurkoltak, biztattak, szerettek. Óriási élmény, valóban életre szóló.

– *S reméljük, többször is megismételhető! Igaz is, a szülei nem féltették ettől a sporttól?*

– Dehogynem, ma is féltenek, agódnak, főleg édesanyám, akinek nagy lelki megpróbáltatás volt végignézni 2006-os első futamomat. Ha lehet, elkísérnek a versenyekre, és mindenben mellettem állnak, akár csak Johanna, a barátnőm. Édesapám korán megértette, hogy a versenyzés a nagy álmom. Most már mindannyian tudják: nem lennék boldog, ha nem csinálhatnám. Nemcsak kiváltságosnak, hanem szerencsésnek is érzem magam, hogy négy-öt év alatt sikerült idáig eljutnom.

– *Bosszantó lehet egy olyan banális hiba, hogy az autó súlya miatt (mert 12 kilóval könnyebb az előírtnál) büntetést kapjon, s hátrébb sorolják a rajtmezőnyben.*

– Kívülállóként én is bosszantónak mondanám, de megértem, hogy előfordul egy-két baki. Csapatom, a Zengő Dension Team költségvetése kétharmada a második legszegényebb csapaténak. A súly-probléma háttérben az állt, hogy miután a Hungaroringen összetört az autó, nem volt a csapatnak annyi pénze, hogy minden szükséges alkatrészt azonnal kifizessem. A zömét csak két héttel később kaptuk meg. Hibák pedig sajnos bármikor, bárkinél előfordulhatnak, nálam, a vezetésben is.

– *Létezik autóversenyzők között barátság?*

– Nem. Ahhoz túlságosan felszínes világ ez. Érdekkapcsolatok irányítják, s noha akadnak pilóták, akikkel jobb viszonyban vagyok, el sem tudom képzelni, hogy bármelyikük is

annyt jelentsen számomra, mint egy gyermekkori barátom.

– *Mióta beszélgetünk, nem merészkedett kávéházi asztalunkhoz senki, hogy autogramot kérjen, mégis, az új vendégek a közelünkben ülnek le. Hogyan fogadja a megnövekedett érdeklődést?*

– Egyre többször fordul elő, hogy megismernek, de ez inkább jóleső érzés, mintsem teher. A versenypálya, az más. Ott szeretem, ha a start előtti órában nem kell senki és semmi mással foglalkoznom, csak a saját gondolataimmal és az előttem álló futammal. A Hungaroringen az utolsó másodpercig jelen volt a külvilág, s ez bizony nem tett jót. Meg kell tanulnom, hogy koncentrált maradjak, akkor is, ha látom, hogy tízezrek lobogtatják a magyar zászlót, s engem buzdítanak.

– *A barátnője nem féltékeny a hölgyrajongók miatt?*

– Számunkra is új a szituáció, de már két éve ismerjük egymást Johannával, s tökéletesen megbí-

zunk egymásban. Tudja, hogy nagyon szeretem, és nem bánthat meg soha.

– *Közúton is sokat vezet. Nehéz a stílusváltás?*

– Az agresszív sofőr kategóriájába tartoztam, míg el nem kezdtem versenyezni, de mióta ott kiélem a gyorsaság iránti vágyamat, azóta a közúton lehiggadtam. Egy-két koccanásos balesetem akadt, mindig figyelmetlenségből. Az autóm a második otthonom, az egyetlen sziget, ahová elvonulhatok a világ elől. Az elmúlt négy hétben 8500 km-t vezettem, ez egy hivatásos sofőrnek is becsületére válna.

– *Hagyja, hogy a jelenlétében más üljön a volánnál?*

– Persze. Nem szólok bele a vezetési stílusukba. Az adott pillanatban

úgyis csak elbizonytalanítanám az illetőt. De ha valaki kikéri a véleményem, szívesen elmondom.

– *Hogyan képzelel el magát húsz év múlva?*

– Jó lenne még a versenypályán lenni. No, nem a Forma 1-ben, abból már most kiöregedtem. Egyelőre a tanulmányaimat folytatnám közgazdaságtudományból a mesterképzésen, szeptembertől. A pénzügyi terület különösen érdekel, ezzel szívesen foglalkoznék.

– *Miként telik a nyár?*

– Augusztusban lesz idő a pihenésre, a barátnőmmel egy hosszabb, tengerparti nyaralást tervezünk. Orfűre is szeretek elmenni, sétálni egyet, vagy kiülni a stégre, és csak nézni a tájat, a felhőket. A vízi sportokat idén sem próbálom ki, egy sérülés miatt nem akarom kockáztatni mindazt, amit elértem. Megvalósulóban van az álmom, s igyekszem mindent ennek rendelni alá.

CSATÓ ANDREA